

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

SKANDINAVISK VAPENRULLA
2002–2003

PUBLICERINGSPRINCIPER

1. Skandinavisk Vapenrulla – SVR – skall främst vara ett forum för registrering och offentliggörande av såväl nyantagna som hävdvunna släktvapen tillhörande personer eller släkter bosatta i eller härstammande från de nordiska länderna.

Även vapen som föres av kommun, företag, organisation eller liknande kan publiceras om det är godtagbart ur heraldisk synpunkt.

SVR syftar dessutom till att öka intresset för heraldik och heraldisk konst, stimulera till släktforskning och stärka nordisk samhörighetskänsla.

Utgivaren av SVR är en stiftelse med samma namn. Stiftelsens ändamål är att ge ut SVR och även på andra sätt stödja nordisk heraldik. Vapenpublicering sker till självkostnadspris. Eventuellt överskott vid försäljning av SVR tillfaller stiftelsen att användas i enlighet med dennas syften.

2. Publicering av ett vapen skall grundas på data meddelade i ett av utgivaren fastställt och av uppgiftslämnaren ifyllt och beedigt formulär. SVRs redaktion avgör vilka uppgifter som skall publiceras och svarar för textens utformning.

3. Utgivaren garanterar med publiceringen ingen rättsverkan i form av prioritet, exklusiv vapenrätt eller annat slag av rättsligt skydd för föregiven vapenförare. Publiceringen innebär endast ett datum för offentliggörandet av att en person, släkt eller sammanslutning enligt egen uppgift de facto för visst vapen.

4. Utgivaren svarar icke för de meddelade uppgifternas riktighet i vidare mån än vad som kan kontrolleras i tillgängliga källor. Anspråk på adelskap, ordnar eller liknande värdigheter skall kunna dokumenteras av uppgiftslämnaren. Uppenbara felaktigheter publiceras ej och i tveksamma fall tillämpas stor restriktivitet.

5. Ej heller publiceras

a) nyantaget vapen som är identiskt med eller till förväxlingsbarhet snarligt vapen vartill annan vapenförare enligt utgivarens bedömning har bättre rätt;

b) vapen som strider mot gällande lag och förordning eller mot allmänt vedertagna heraldiska regler, såvida inte vapnet är offentliggjort tidigare och föres av gammal hävd.

STIFTELSEN SKANDINAVISK VAPENRULLA

Stiftelsen SVR ser som sin uppgift att utan vinstintresse trygga fortsatt utgivning av Skandinavisk Vapenrulla till lägsta möjliga kostnad för vapenansmälare och övriga intressenter. Stiftelsen administreras av en redaktör. Den heraldiska sakkunskapen garanteras av redaktionen samt av ett heraldiskt råd, bestående av framstående skandinaviska heraldiker.

Heraldisk sakkunskap, strikta och orubbliga publiceringsprinciper är vägledande för arbetet. SVR vill samtidigt öka kunskapen om och bruket av heraldiska vapen i Norden samt verka för god heraldisk konst.

FAIJERSON

SVR 625/2003

SKÖLD: I blått en nedvänd triangel nedtill övergående i likarmigt kors, allt guld och bjälkvis åtföljt av två rundlar av guld vardera belagd med en klockformad blomma och två blad på stängel, allt blått.

Blått hjälmtycke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Rundel av guld belagd med en klockformad blomma och två blad på stängel, allt blått.

Vapnet är antaget år 2002 av dr Bertil Faijerson, Saltsjöbaden, och får även föras av hustrun samt avkomlingar och ingifta som bär släktnamnet. Släktvapnet bygger på anfadern Rasmus Fajerssons bomärke – nedvänd triangel nedtill övergående i likarmigt kors – då han i hembyn Rinkaby i Skåne den 12 april 1677 undertecknade den s.k. trohetsförsäkran gentemot kung Karl XI. Rasmus Fajersson var bonde och undertecknade närmast efter kyrkoherden. Tinkturerna, de svenska flaggfärgerna, symboliserar Rasmus' trohet mot svenska kronan. Han och hustrun Kersti Månsdotter sände bud till svenska armén när en dansk ryttartropp våldgästade deras hem, och under ett år hölls makarna sedan fångna i Köpenhamn innan de utväxlades mot danska fångar i Sverige. Som tack för sin trohet mot det nya fosterlandet fick Kersti och Rasmus av Karl XI löfte om att få sin grav framför altaret i Rinkaby kyrka. Kersti avled 1662 och Rasmus 1681, och på deras gravsten, nu i sakristian (f.d. vapenhuset), finns inhuggen inom cirkel den klockformade blomman, som beledsagar bomärkesformen.

LIND

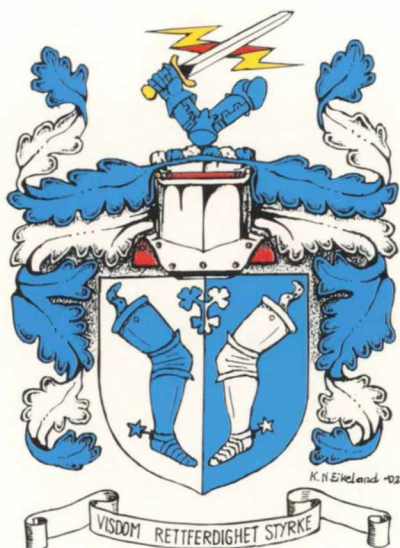
SVR 626/2003

SKÖLD: I blått övre halvan av en rundel åtföljd i ginstammen av två femuddiga stjärnor allt guld och tre uppskjutande avstötta stolpar av silver, den mellersta störst och uppgående i rundeln.

Blått hjälmtycke fodrat med guld och silver och hjälmbindel av guld, blått, silver, blått, guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Två i andreaskors ställda lindkvistar av guld vardera med fem blad.

Vapnet är antaget år 2001 av arkeoastronomen och dipl. homeopaten Bob G. Lind och får även föras av sonen Per Johan Kristian Lind samt efterkommande bärande släktens namn. Vapnets symbolik baseras på släktnamnet och på Linds forskning beträffande det kalendariska solvarvets relationer till Ales stenar och Stenhed i sydöstra Skåne.

SÆTRUM OLSEN

SVR 627/2003

SKJOLD: Kløvt skjold av sølv og blått med to bøyde, motstående jernklede skanker med hver sin spore. I skjoldhodet en triskel av kløverblad på kløvingslinjen, alt i motsatte tinkturer.

Blått hjelmklede foret med sølv.

HJELMTEGN: En blå, jernkledd arm som står med albuen på vulsten, holdende et sølv sverd med gull hjalt og parerstang. Bak klingene en lynstråle i gull og rødt.

VALGSPRÅK: Visdom, rettferdighet, styrke.

Våpenet er anmeldt i 2002 av major Birger Egil Olsen, Hønefoss. Det ble først tatt i bruk av hans foreldre: Fru Inger J. Sætrum (f. 1937) i ekteskap med gårdbruker Magnus T. Olsen (1935–1996), Sømna, i 1995. Våpenet kan føres av deres etterkommere. Slekten har dype røtter i blant annet Nord og Sør Norge, Nord Trøndelag, Pommeren samt Sverige. En av forfedrene var sogneprest Christen Stensson (1565–1635) i Brønnøy med aner tilbake til adelsætten Skanke fra Jämtland, familien Kuse m.fl. Andre grener kommer fra Pommeren ved Heinrich Bochenhagen (1634–1710). Våpenets hovedmotiv er inspirert av Skanke-ættens våpen mens tre-kløver triskelen viser symbolet (med andre tinkturer) til kommunevåpenet for Sømna i Nordland fylke hvor våpenantagernes sønner vokste opp. Hjelmtetegnet skal symbolisere et gammelt militært signal. Våpenantagernes ønske i 1995 var iflg. muntlig overlevering at dersom etterkommere i fremtiden vil dele våpenet mellom to grener, burde dette skje ved eventuelt endrede tinkturer samt å endre triskelen til en rose eller lilje representerende den andre gren.

LITERATUR: Roger de Robelin: *Skanke ätten*; Tor Q Mathisen: *Sømna gård og slekt*; Odd Henry Hestås: *Skanke – slekten fra Christen Stensson*; Div. avisartikler, bygdebøker og adelskalendere.

MAUDAL

SVR 628/2003

SKJOLD: I rødt to korslagte sverd over et kamskjell (pilgrimsmusling), alt gull.

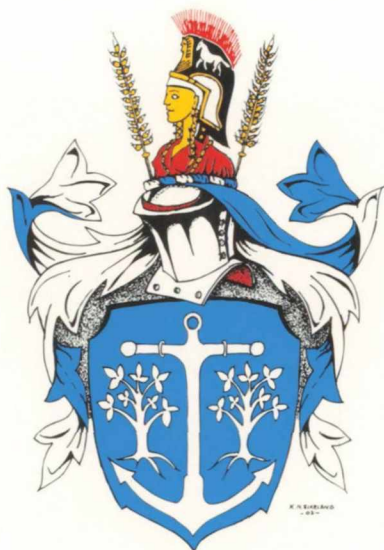
Rødt hjelmklede foret med gull og med vulst i rødt og gull.

HJELMTEGN: I gull et kamskjell (pilgrimsmusling) kronet med et kløverkors mellom to delte vesselhorn, vekselvis i gull og rødt, rødt og gull.

VALGSPRÅK: Fides largitur roborem (Tro gir styrke)

Våpenet, antatt i 1998, er anmeldt i 2002 av oberstløytnant Kjell Ivar Maudal, R.Isl.F.O., Pav.B.M., KCLJ pp. Avdelingssjef ved Feltprestkorpsset, Oslo. Pr. i dag ass. kansellist i Oslo Katolske Bispedømme. Våpenet kan føres av hans etterkommere. Slekten kommer fra Øvre og Nedre Maudal i Rogaland og kan føres tilbake til 1400-tallet. Slekten har hovedsakelig sin bakgrunn innen jordbruk og håndverk, men grener av slekten har også sterk tilknytning til kirkelig og militær virksomhet. Våpenet har således sin symbolikk fra disse virksomhetene. Kamskjellet (pilgrimsmuslingen) symboliserer våpeninnehaverens virke og pilegrimsferder bl.a. til det Hellige land.

KILDER: Jordbøker, kirkebøker, slektsbøker samt Statsarkivet i Stavanger.

SCHOU ADVOCAAT

SVR 629/2003

SKJOLD: I blått et stokk-anker mellom to løvtrær, alt sølv.

Blått hjelmklede foret med sølv.

HJELMTEGN: Mellom to kornaks i gull, en oppvoksende Minerva (Athene) med kjole i rødt, ansikt, fletter og smykke i gull, på hodet en gresk/romersk hjelm i sølv med gull kanter. På hjelmen en hjelmkam i svart og med i front et menneskeansikt i gull og på siden en hest i sølv. Over hjelmkammen en hjelm bust av hestehår i rødt.

Våpenet er anmeldt i 2002 av ekteparet Katinka og Diedrik Schou Advocaat og skal kunne benyttes i fremtiden av deres etterkommere. Våpenet er fremkommet av allerede eksisterende elementer fra anmeldernes slekter som begge er våpenførende med eldre, godt dokumenterte våpen. Ankeret er hentet fra Advocaat-familiens våpen mens hjelmtegnet og de to løvtrær refererer seg direkte til Schou-slekten våpen. Advocaat-familien kom først til Norge i 1920-årene fra Holland ved arkitekt Gijsbert Diedrik Advocaat hvis far var hollandsk diplomat. Slekten fører sine sikre, kjente røtter tilbake til 1600-tallet. Familien Schou representerer flere slektslinjer, inkluderende meget gamle norske. Slekten Schou var i sin tid eiere av Sinsen Hovedgård og var engasjert i norsk industri inkluderende landets største bomullsveveri – Hjula Veveri, samt Schous Bryggeri. Didrik Hansen Schou (1795) kom fra Danmark til Christiania og regnes som grunnleggeren av Schou-familien i Norge. Våpenet med tre trær i stedet for anker og to trær og med andre tinkturer, er kjent fra første del av 1800-tallet.

KILDER: H Krog Steffens: *Norske Slakter*, Kristiania 1912; Hans A K T Cappelen: *Norske Slektsvåpen*; Riksarkivets (Printz og Ruis) seglsamlinger, Oslo; Opplysninger fra slektene: Herman L Løvenskiold: *Heraldisk Nøkkel*, Universitetsforlaget.

HORNDAHL

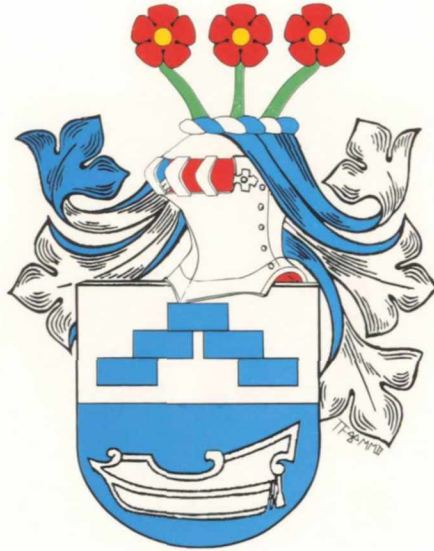
SVR 630/2003

SKÖLD: Delad av nedvänt sänkt sparrsnitt i blått, vari två oxhorn av guld mellan vilka ett sexekrat vagnshjul av silver, och i guld.

Blått hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Två oxhorn av guld mellan vilka ett rött uppvänt ankare med ankarspetsarna ovanför hornspetsarna.

Vapnet är antaget år 2002 av platschefen vid Miljöbyggarna Sven Horndahl, Helsingborg, och får även föras av avkomlingar till honom och syskonen. Modern Brita Horndahl (1920–1996), gift Ragnarsson, var dotter till Anders Petter Horndahl (1871–1937), skeppsredare, skeppsmäklare och konsul i Helsingborg. Han var son till Sven Nilsson Horndahl (1830–1904) från Brunnby, sjökaptan och skeppsredare i Höganäs. Dennes fader var Nils Olsson Horndahl (1786–1862) på Elelhult, Brunnby socken i Skåne. Tidigare släktled var rusthållare på Elelhult, där anfadern Ola Nilsson (född ca 1720) gift med Anna Olsdotter fick fyra söner. Som änka 1761 gifte hon om sig med Jöns Swensson Horndahl, vars tillnamn upptogs av styvsonsonen Nils Olsson Horndahl (1786–1862) på Elelhult. Vapnet är talande och tinkturen dels de svenska flaggfärgerna blått och gult, de danska samt de mecklenburg-pommerska färgerna rött och vitt och de skånska rött och gult anspelade på olika anors härstamning. Vagnshjulet symboliserar vapenantagarens ledarskap i NCC/Miljöbyggarna samt hans farfars grossistverksamhet inom Jönssons Stångjärnshandel respektive Ernst Jönsson AB "Kärnan-cykelfabriken" i Helsingborg. Ankaret står för modernisidans verksamhet inom sjöfarten sedan mitten av 1700-talet fram till år 1976.

HOLCK

SVR 631/2003

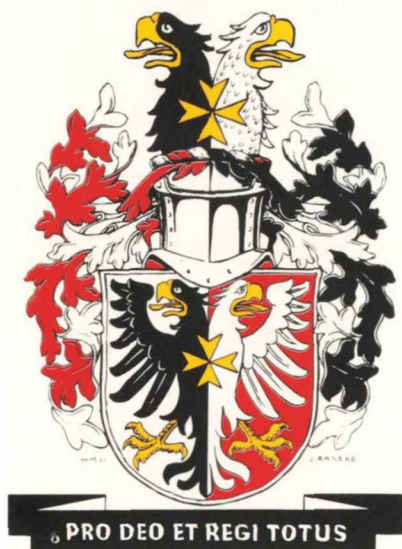
SKJOLD: Tværdelt af sølv hvori fem blå mursten som en svævende sparre og af blå hvori et sølv skib (en holk) uden rig.

Blåt hjelmklæde foret med sølv.

HJELMTEGN: Tre røde roser med guld-støvdragere på grønne stilke.

Våbenet er anmeldt 2002 af cand.mag., ph.d. Jakob Povl Holck, Taastrup, Danmark, og må bruges af agnatiske efterkommere til sognepræst Søren Hagerup Holck d.æ. (1744–1823). Slægtens første kendte mand i Norge er en Per eller Peder, der døde omkring 1521. Han ejede meget gods i Nordfjord. Hovedgården var Myklebust i Eid. Peders søn Sigurd (død ca. 1571) fik mange efterkommere, og denne linje kaldes i dag "præsteslægten Holck" på grund af de mange gejstlige familiemedlemmer. Præsteslægten forbindelse til Danmark blev etableret af Søren Hagerup Holck, den yngre (1791–1827), der til landet medbragte faderens mursparrevåben. Ordet "holk" i betydningen lastskib kendes fra flere sprog, herunder græsk, og fungerer stadig som tilnavn flere steder i Europa – for eksempel i Tyskland, hvor man også har brugt lastskibet som våben. Det i år 2002 anmeldte våben kombinerer i skjoldet to Holck-våben således, at øvre felt viser en variant af præsten Søren Hagerup Holck den ældres våben med murtindesparren, uden nogen kendt forbindelse til den sønderjyske uradelsslægt (med syv røde mursten som en svævende sparre i sølv). I nedre felt præsten Zacharias Christophersøn Holcks (ca. 1580–1658) våben skibet (en holk). Hjelmtegnets tre blomster er hentet fra Zacharias' moders, Synnøve Arnfinnsdatters slægt Soop (i skjoldet: tre blomster i en vase). Søren Hagerup Holck d.æ., der var sognepræst på Edø, Norge, har efterladt sig et segl med sit våben, der siden er gået i arv i Danmark. Våbenanmelderen er agnatisk efterkommer til nævnte Søren og Zacharias.

KILDER OG HENVISNINGER: Torgeir Melsæter: "Forskjellige Holck-våben" i *Norsk Slektshistorisk Tidsskrift* bd. XXXVII, hefte 4, Oslo 2000; Søren Howard Holck: *Slægtsfortegnelse over to af de dansk-norske slægter Holck, Kristiansundslægten 1521–1996 og militærslægten 1687–1946*, S.H.Holck 1996.

INGELSRUDØYEN

SVR 632/2003

SKJOLD: Kløvd i sølv og rødt hvori en dobbeltørn på kløvingslinjen i svart og sølv med bevæpning av gull og belagt med et malteserkors av gull.

Rødt og svart hjelmklede foret med sølv. Vulst i sølv, rødt, sølv, svart, sølv og rødt.

HJELMTEGN: En oppvoksende dobbeltørn (hode med hals) i svart og sølv belagt med et malteserkors av gull som i skjoldet.

VALGSPRÅK: Pro Deo et Regi Totus (Alt for Gud og Konge)

Våpenet er antatt 2002 av Tor Michael Ingelsrudøyen (f. 30/7 1972), Drevsjø i Norge. Våpenantageren är födt av Nancy Helene Ingelsrudøyen-Troos (f. 4/5 1950) og er oppvokset i Malung, Sverige, og i 1991 flyttet til sin mors barndomshjem på Haug, Lillebo. Slekten er en av Østlandets største slekter med avstamning fra Hammarsgarden i Trysil, og Ingelsrudøya-slekten fra Eidskog, med Herman Hansen som arbeidet som russisk hofjuvelerer i Sankt Petersburg på 1860-tallet, og hans søster Martine Hansen som grunnla Martine Hansens Stiftelse i Oslo. Våpenantagerens mormor er Borghild Olsdatter Trangsrud (f. 4/4 1915) fra Lillebo i Drevsjø sokn i Engerdal prestegjeld, hennes tippoldefar Per Halvorsen var den første bosetteren på Lillebo i 1768. De hadde kongelig bygselsbrev fra Chr. Christiansen kgl Majestæts foged Ødegaarden 17/6 1778.

KÄLLOR: *Engerdal bygdebok bd. I; Trysil boka bd. II-IV; Eidskog bygdebok; Slektranskningsshefte for etterkommere av familien Hansen fra Eidskog 1986; slektspapirer.*

HANSSON (Sjöstrand)

SVR 633/2003

SKJÖLD: I rött fält ett med öppen krona krönt (järnvägs-) hjul i ginstammen åtföljt av två sjöblad, allt guld.

Rött hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: En uppflygande bivråk i näbben hållande ett nottecken (detta kan även utgöra ett bitecken för Rolf Hansson).

VALSPRÅK: Recte faciendo neminem timere (Handla rätt och du fruktar ingen)

Vapnet är antaget år 2002 av civilekonomen Jörgen Hansson i Jönköping för sig och familjen bestående av Jane Sjöstrand och barnen, som vidareför sin moders släktnamn. Vapnet får föras även av Jörgens broder Rolf Hansson, fil. kand. och gymnasielärare bosatt i Vallåkra. Jörgens fädernesläkt kan härledas till Skåne och Eslöv med omnejd. Denna kända järnvägs-knut har också haft sin betydelse för släkten, då vapenantagarens farfar Nils August Hansson (1885–1965) var bosatt här och arbetade bl.a. som "rallare" vid järnvägen. Janes fädernesläkt är från Västergötland. Sköldens järnvägshjul syftar på Nils August Hanssons arbete vid järnvägen och ingår som en del i Eslövs vapen. Kronan syftar på Landskrona, där vapen-antagaren vuxit upp, och sjöbladen på familjens barn Erik och Maria. Hjälmprydnadens bivråk anspelar på Jörgens ornitologiska intresse och även på hans fader, som var aktiv biodlare. Nottecknet slutligen antyder att familjen har en musikalisk ådra, som speciellt utmärker brodern Rolf, som även är musiker. Vapnets tinkturer är Skånes och Smålands färger.

SIDSELRUD

SVR 634/2003

SKJOLD: I blått felt, et opprykket løvtre av sølv fulgt av to naturlige liljer med stilk og blad av gull.

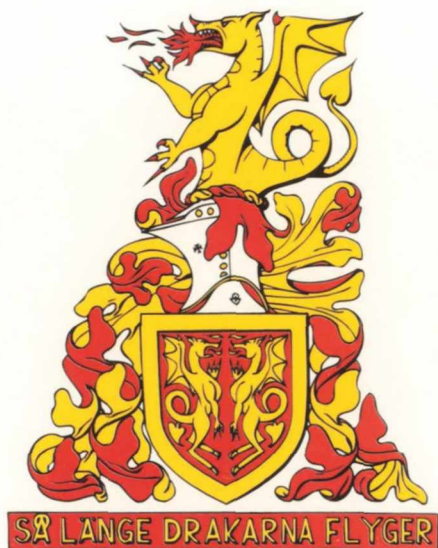
Blått hjelmklede foret med sølv og vulst i blått og sølv.

HJELMTEGN: En gull hjelmkrone med en oppskytende væpnet arm av sølv holdende en stilk med tre naturlige liljer av gull.

VALGSPRÅK: Jus facere – nil timere (Gjør rett – frykt intet)

Våpenet, antatt i 1998, er anmeldt i 2002 av cand.mag., kontorleder Kaare Seeberg Sidselrud, Oslo. Rett til å føre våpenet uendret har, etter tillatelse av slektens hovedmann, alle agnatiske og kognatiske etterkommere etter Ole Michael Sidselrud (1827–1884). Slekten stammer opprinnelig fra gården Sidselrud i Kongsvinger, kom via Larvik til Oslo med slektsgrener til Stavanger, samt til Sverige, Sveits, Frankrike, England, USA og Canada. Slekten, som har to agnatiske linjer og flere kognatiske linjer som fører andre navn, kan agnatisk og kognatisk føres tilbake til 1600-tallet i Kongsvinger-distriktet. Fra slektens yngre stammor Marie Olea Sidselrud f. Bøckman går det linjer tilbake til lagmenn i Grenland på tidlig 1400-tall. Slekten har hatt lærere, jordbrukere, forretningsmenn, skipsførere, akademikere og skuespillere. Våpenet er kjent fra segl benyttet av Ole Michelsen Sidselrud (1738–1807) 1776 i brev til Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab i Trondheim.

KILDER OG LITERATUR: *Vinger Bygdebok; Larviks historie; Aase & Nissen: Segl i Universitetsbiblioteket i Trondheim; Folketellinger 1801, 1865, 1875, 1900; kirkebøker, familiebibel, slektspapirer og slekthistorisk litteratur: Bøckman, Seeberg, Sverdrup, Falchenberg, Schjerven m.fl.*

WISS

SVR 635/2003

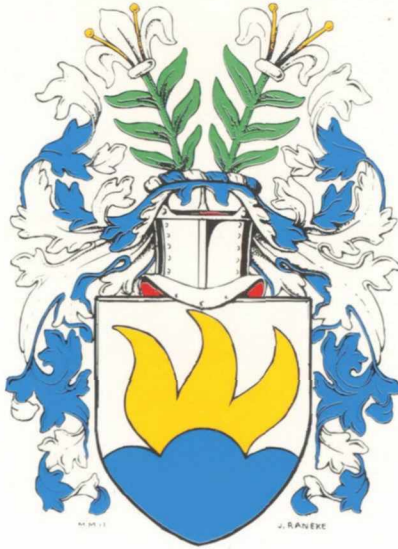
SKÖLD: I rött inom en guldbård två mot varandra ställda, uppresta och bevingade drakar av guld.

Rött hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: En uppstigande, eldsprutande drake av guld med röd beväpning.

VALSPRÅK: Så länge drakarna flyger

Vapnet är antaget år 1990 och anmäles år 2002 av Lars-Erik Wiss, Åmål. Det får även föras av familjen samt efterkommande med släktnamnet Wiss.

BRANDBERG från Falun

SVR 636/2003

SKÖLD: I fält av silver ett blått uppskjutande treberg med låga av guld.

Blått hjälmfodrat med silver.

HJÄLMPRYDNAD: Två naturliga liljor av silver med gröna stänglar.

Vapnet är anmält år 2002 av fil. mag. Fredrik Brandberg, Brämhult, på uppdrag av släktföreningen Brandberg. Vapnet får föras av samtliga i släkten Brandberg från Falun samt efterkommande med släktnamnet. Släkten utgår från makarna Ingeborg Persdotter och Per Sigfridsson, handlande och rådman i Hudiksvall under slutet av 1500- och början av 1600-talet. Efter de försämrade handelsmöjligheterna i Bottenviken flyttade Per Sigfridssons son Erik till Falun. Erik (f. 15/5 1606) blev rådman och direktör vid Vedkompaniet samt senior i gruvrätten och hade nio barn med Malin Olofsdotter (f. 1618). Barnen antog namnet Brandberg anspelande på familjens nyckelposition för gruvnäringens försörjning av ved, tidens medel för att spräcka berg. Namnets innebörd framgår tydligt av familjens släktvapen, vilket också antogs av de första brandbergarna, där det tidigaste belägget för vapnets bruk finns från 1672. Släkten har genom generationerna sedan dess dominerats av bergsmän, läkare, ekonomer, lärare, lantbrukare, ingenjörer och officerare – såväl i södra som mellersta Sverige.

LITTERATUR OCH INFORMATION: Släktföreningen Brandbergs hemsida, www.brandberg.org; Svenska Släktkalendern 1984; *Vapenbild* 54:2002, s. 81.

CELION

SVR 637/2003

SKÖLD: I fält av guld en av vågskura bildad grön stam varifrån en uppstigande svart häst mellan frambenen hållande ett svart ankare.

Hjälmtäcke av guld fodrat med grönt och svart.

HJÄLMPRYDNAD: En uppväxande grön bräken mellan två oxhorn av guld.

Vapnet är antaget år år 2002 av köpman Robert Celion, Bjärred, för sig och efterkommande. Familjen Celion har sitt ursprung i Blekinge och staden Karlshamn i Bräkne härad. Stadens vapen från 1666 utgörs av en sköld delad medelst vågskura i guld och grönt och ett från vågskuran uppstigande svart lejon hållande ett svart ankare. Häradsvapnet känt från sigill åren 1584–1655 är talande och visar en grön bräken på fält av guld. Vapenantagaren har som fritidsintresse häst- och vattensport. Karlshamns lejon har i familjevapnet utbytt mot en häst, ankaret och vågskuran syftar på Robert Celions marina aktiviteter.

RAFN

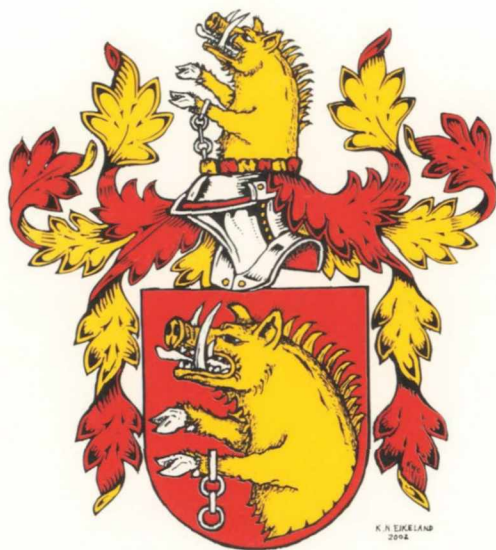
SVR 638/2003

SKJOLD: Firdelt i gull og blått, i 1. og 4. felt en bøyd svart ravnefot og i 2. og 3. felt tre venstreskråstillede, femtakkete stjerner i gull.

Hjelmklede svart og blått, foret med gull. Vulst i gull, svart, gull, blått, gull, svart.

HJELMTEGN: En dekstervendt oppvoksende og flygeferdig svart ravn.

Våpenet er anmeldt i 2002 av civilingeniør Finn Rafn, Porsgrunn i Norge. Slekten kan føres tilbake til Voldborg herred på Sjælland, hvor Hans Rafn (1650–1687) var foged. En av hans sønner Christian Hansen Rafn (1683–1757) var prest i Volstrup, Hjørring amt, Danmark. Våpenet forekommer tidligst i et segl som tilhørte Christian Rafn (1762–1822) som var Høyesterettsassessor og Konferensråd. Våpenbildet ble tolket som om segl-bildet skulle vise en ørn. Seglgravøren har fremstilt en fugl som burde ha vært en ravn – etter navnet. To brødre til over nevnte Christian Rafn, nemlig Caspar Conrad (1763–1836) og Emanuel Rafn (1765–1806) opptrer i Norge, hvor førstnevnte var Amtmann i Trondheimsområdet, og den andre hadde samme stilling i Buskerud, Ringerike med videre, i begynnelsen av 1800-tallet. En direkte ætting til Christian H. Rafn (1683–1757) er Finn Rafn (f. 1915), anmelder av våpenet som har gitt disse opplysninger. Det er 6 generasjoner mellom de to sistnevnte.

NORDBY

SVR 639/2003

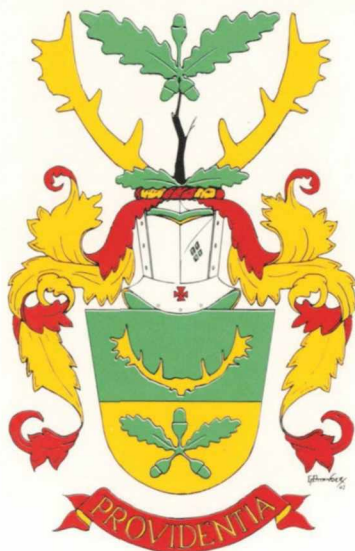
SKJOLD: I rødt en oppreist halv galte i gull med kjetting rundt venstre fremlabb og bevæpning, begge deler i sølv.

Rødt hjelmklede foret med gull.

HJELMTEGN: En halv oppreist galte i gull og med kjetting rundt venstre fremlabb og bevæpning, begge deler i sølv.

Våpenet er anmeldt i 2002 av herr Harald Nordby (f. 5. februar 1944 i Oslo). Det kan benyttes av hans etterkommere i ekteskap med fru Ingrid Solveig Nordby, f. Pettersen (f. 5. januar 1944 i Svelvik). Hans forfedre kom på farsiden med kaptein Ernst Krøger (også skrevet Crøger) på slutten av 1800 tallet fra Canton Clarius i Sveits. Hans sønn, Ernst Henrik Krøger (1907–1978) ble gift med Ragnhild Bugge med sine røtter innen dansk adel og norske våpenførende slekter. Bugge-slekten brukte Bugge av Halds våpenskjold (skjold: i gull en halv svart galte med bevæpning i sølv; hjelmtegn: en halv svart galte som i skjoldet) hvilket også er satt opp inne i Herregården Hald ved Mandal da denne ble bygget i slutten av 1800 tallet av skipsreder og konsul Jens Bugge (1859–1939). Galtevåpenet har vært benyttet med små variasjoner i alle år i Norge, og Harald Krøger (sønn av kontorsjef Ernst Henrik Krøger og Ragnhild Bugge Krøger) benyttet også dette våpen. Av personlige årsaker skiftet han ved bevilging fra Det Kgl. Justitsdepartement etternavnet til Nordby iflg. bevilging av 15. mai 1966 og differentierte Buggevåpenet i sin nåværende form og tinkturer.

LITTERATUR: Div. skrifter vedr. Mandals bys historie; S T Achen, *Danske adelsvåbener – en heraldisk nøgle*, København 1973, s. 69 (Bugge "af Hald"); Yngvar Lillesund, *Stokkan*, Mandal 1989; Slektstavler, div. optegnelser og familiedokumenter, avisartikler.

MONELL

SVR 640/2003

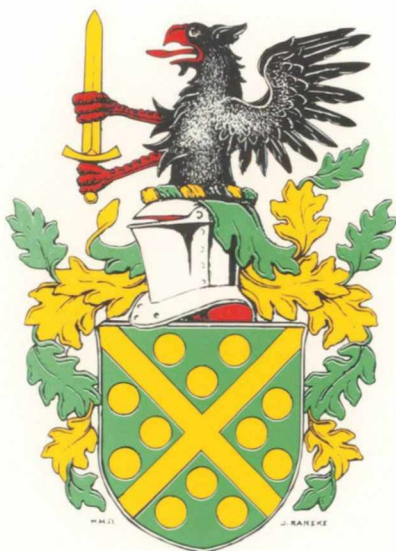
SKÖLD: Delad i grönt, vari en hjorthornskrona av guld, och i guld, vari tre ekollon förenade med stänglar i nedvänt gaffelkors och utväxande från centrum ett ekblad balkvis och ett ginbalksvis, allt grönt.

Rött hjälmfält fodrat med guld och hjälmbindel i rött och guld.

HJÄLMPRYDNAD: Två hjorthorn av guld mellan vilka två liggande och sammanväxta gröna ekblad varifrån på en svart kvist tre ekollon förenade med stänglar i nedvänt gaffelkors och utväxande från centrum ett ekblad balkvis och ett ginbalksvis, allt grönt.

VALSPRÅK: Providentia (Med omsorg)

Vapnet är antaget år 2002 av utbildningsledare Boo Monell, Vimmerby och får även föras av efterkommande bärande släktnamnet. Vapeninnehållet och valspråket syftar på flera generationers stora intresse för och omsorg om skogsvård, jakt och naturvård. Släktnamnet går tillbaka till år 1875 och anfadern i rakt uppstigande led, skogstillsyningsmannen och militären vid Norra Wedbo kompani, Emil Monell.

THUNBERG

SVR 641/2003

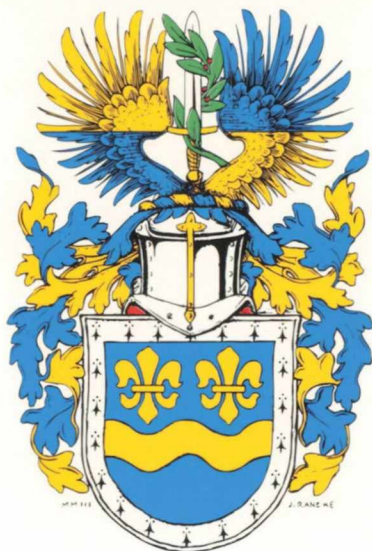
SKÖLD: I grönt ett av kavlar bildat genomgående andreaskors av guld omsatt av 12 rundlar i samma tinktur.

Grönt hjälmtäcke fodrat med guld. Hjälmbindel i guld, grönt, guld, svart, guld och grönt.

HJÄLMPRYDNAD: En uppstigande svart grip med röd beväpning hållande ett svärd av guld.

Vapnet är antaget 1995 och efter komplettering registrerat 2002. Initiativtagare är fil.mag. Carl L. Thunberg (f. 1963), f.d. fäktmästare. VFSGM, PMN. Bosatt Gideåbacka, Husum, Väster-norrlands län. Vapnet får föras av familj och efterkommande samt efter tillstånd övrig släkt. Släktgrenen härstammar från Södermanland. Tidigare generationer förekommer som militärer, industrimän, godsägare, bruksförvaltare, ingenjörer, lantbrukare, präster m.m. Fränden Jacob Axel Ullgren var kaplan i Serafimerorden 1862–1870. Fränden Nils Richard Ullgren (1874–1950) var ingenjör och uppfinnare, firma i Ryssland med sin svåger W. Silfverhielm. Omfattande hjälpinsatser där på 10- och 20-talen. SRKGM1kl., Österrikiska Salvatororden m. krigsdekoration, Turkiska Röda Halvmånen m.m. På mödernet är vapenantagaren befyndad med adl. ätterna Silfverhielm (nr 93) och Frölich (nr 1280). Vapnets hjälmprydnad, den uppstigande gripen, syftar på det sörmländska ursprunget, medan sköldemärket utgör en modifiering och ny heraldisering av ett tidigare utförd sköldemärke i släkten. Svärdet i gripens klor syftar på militäryrkets starka roll i släkten. Att här nämna alla är ej möjligt. Mest berömda: Fältmarskalken friherre Jöran Silfverhielm (1681–1737) och generalen greve Karl Gustaf Frölich (d. 1714). Av senare tid må nämnas vapenantagarens morfar, kavalleristen J. Gunnar Hugo Ullgren (1908–1978), 1924 vid Kungl. Lifgardet t. häst, senare Livreg. t. häst, slutligen reservofficer vid Livgardesskvadronen. Stor militär idrottsman på sin tid med över hundra priser främst som skidlöpare och ryttare (mil. fälttävl. t. häst, sabelfäktning t. häst, nattl. orienteringsritt, prisridning, prishoppning m.m.). Svm. Vidare fränden general Lage Gustaf H. Thunberg (1906–1997), vilken började sin bana som infanterist vid Kalmar regemente 1925 och slutade som general vid flygvapnet, flygvapenchef 1961–1968, nordisk flygarpokal 1934 och 1936. KmstkSO, RNO, RVO.

EDENSTRÖM

SVR 642/2003

SKÖLD: I blått en av vågskuror bildad bjälke av guld åtföljd ovan av två liljor av guld, allt inom en bård av hermelin.

Blått hjälmtycke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Mellan två vingar, delade dexter av guld och blått och sinister av blått och guld, ett svärd av silver med fäste av guld och omslingrat av en grön lagerkvist.

Vapnet är antaget 2003 av Ove Edenström i Nacka och får även föras av dennes syskon och syskonbarn. Vapenantagarens farfar var bonde och kommunpolitiker i Jämtland men har anor även från Värmland. Bland vapenantagarens anor förekommer medlemmar i flera svenska adelsätter. Släktsamband finns även med gamla jämtländska och norska frälsesläkter (Bolt, Skanke, Finne, Lilje- och Ope-ätterna m.fl.). Vapnets symbolikbakgrund har delvis hämtats från ätterna Löwenhielms och Cederhielms vapen, där liljemotivet förekommer. Liljan kan även påvisas hos släktens medeltida lågfrälse anor: väpn. Laurens Birgersson (lilja) till Stenhammar (känd 1377–78, d. 1393), vidare inom Lilje-ätten i Månsta och Berg, Jämtland, och Finne-ätten (1300-talet; kluven sköld med halv lilja och två i stolpe ställda stjärnor) från Sogn i Norge. Svärdet med lagerkvisten återfinns i ätterna Cederhielms och Löwenhielms hjälmprydnader. Ope-ätten (1300-tal) från Jämtland för i skölden tre korslagda svärd, varav det mittersta med spetsen uppåt. Bården av hermelin är unik. Den utgjorde en del av Jämtlands gamla vapen och skinn av hermelin var en exklusiv del av jämtarnas skatt till kungamakten.

HEDMAN

SVR 643/2003

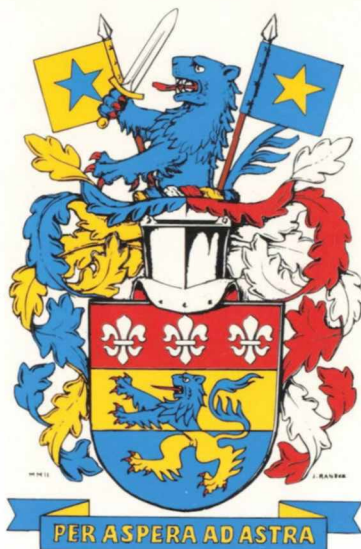
SKÖLD: Kliven i guld, vari en svart från skuran utväxande halv brabantisk lilja belagd med ett hermelintecken av guld, och svart, vari två i stolpe ställda sexuddiga stjärnor av guld.

Svart hjälmtäcke fodrat med guld.

HJÄLMPRYDNAD: Ett uppväxande lejon av guld med röd beväpning, i höger tass hållande en svart hammare.

Vapnet är antaget år 2003 av Lena Edenström (född Hedman) och får även föras av hennes syskon, kusiner på fädernet och deras avkomlingar. Släkten Hedman är av vallonursprung med tyska inslag och har sina anor företrädesvis i Västerbotten och Hälsingland. De var lantmätare (Lenas farfar), bergsmän, köpmän, präster och bönder. Bland anorna finns även adligt påbrå från Rudbeckius, Stierna och Swinhufvud. Vapnet är valt med hänsyn till Valloniens och Brabants guldejon på svart fält. Hammaren är en vallonsymbol men representerar även bergsmännen i släkten. Liljan anspelar på morfaderns släktnamn (Lilja) men också på medeltida lågfrälse fäderneanor, väpn. Gadh Magnusson som förde kliven sköld med dexter från linjen utväxande kliven halv lilja och sinister tre bjälkar. Stjärnorna återgår på ätten Stierna m.fl. Hermelintecknet på liljan härrör också från Flandern och Brabant.

KÄLLA: Jan Raneke: *Svenska medeltidsvapen del III*, Lund 1985, s. 955.

RIDDERGARD

SVR 644/2003

SKÖLD: Två gånger delad i rött, guld och blått. I ginstammen tre liljor av silver och därunder ett lejon av motsatta tinkturer och med röd beväpning.

Blått och rött hjälmtycke fodrat med guld och silver och med hjälmbindel i guld, blått, silver, rött, guld och blått.

HJÄLMPRYDNAD: Ett uppstigande blått lejon med röd beväpning i höger tass hållande ett svärd, allt mellan två standar, dexter guld, sinister blått, vardera med en femuddig stjärna av motsatta tinkturer.

VALSPRÅK: Per aspera ad astra (Genom svårigheterna mot stjärnorna)

Vapnet är antaget år 2003 av civilingenjören och civilekonomen Johan Riddergard, Hong Kong, och får även föras av hustrun, civilingenjören Katherine samt efterkommande med släktnamnet. Släkten härstammar på fädernet och mödernet från Barne och Laske härader samt områdena kring Falköping och Lidköping, Västergötland. Fädernesläkten är dokumenterad sedan 1600-talet och har varit jordbrukare men också soldater. Vapenantagaren härstammar i rakt nedstigande led från bonden Erik Eriksson, som föddes i slutet av 1600-talet i Nolgården, Malma. Mödernesläkten är känd sedan 1500-talet och har företrädesvis varit jordbrukare, soldater och präster. På mödernet härstammar vapenantagaren från häradshövding Hans Torstensson Hillesköld, adlad 1647 (adliga ätten nr 405) av drottning Kristina för sina insatser i 1644 års krig med Danmark. På mödernet återfinns också kyrkoherde Jonas Laurentii, som vid Uppsala möte 1593 skrev under mötets beslut om att avskaffa "Röda boken", vilket innebar segern för reformationen i Sverige. Från honom härstammar den stora prästsläkten Lechander. Fänrik Jonas Lechander, som avvek från prästyrket, stupade vid Karl XII:s erövring av Thorn i Polen 1703. Vapenantagaren antog namnet Riddergard år 1990 vid starten av sin värnplikt vid Norra skånska regementet, efter vilken han erhöll graden fänrik. Lejonet återknyter till Västergötlands landskapsvapen. Liljorna symboliserar renhet, ljus och liv. Stjärnorna anspelar på valspråket, svärdet på soldatanorna. Tinkturen guld och blått representerar Sverige, rött och silver är från Hong Kongs flagga.

SKANDINAVISK VAPENRULLA
REGISTER SVR 2002–2003

Vapen	Reg.nr	Utfört av
Brandberg (från Falun)	636	Jan Raneke
Celion	637	Jan Raneke
Edenström	642	Jan Raneke
Fajjerson	625	Tor Flensmarck
Hansson (Sjöstrand)	633	Jan Raneke
Hedman	643	Jan Raneke
Holck	631	Tor Flensmarck
Horndahl	630	Tor Flensmarck
Ingelsrudøyen	632	Jan Raneke
Lind	626	Jan Raneke
Maudal	628	Kåre N Eikeland
Monell	640	Gösta Ottander
Nordby	639	Kåre N Eikeland
Rafn	638	Jan Raneke
Riddergard	644	Jan Raneke
Schou Advocaat	629	Kåre N Eikeland
Sidselrud	634	Kaare S Sidselrud
Sætrum Olsen	627	Kåre N Eikeland
Thunberg	641	Jan Raneke
Wiss	635	Davor Zovko

SKANDINAVISK VAPENRULLA

Stiftelsen SVR

Instiftad 1963 av Christer Bökwall och Jan Raneke

Redaktion

Tor Flensmarck (redaktör), Graagården i Vä
SE-291 65 Kristianstad [tfn/fax +46 (0)44-24 48 85]

Jan Raneke, Box 46, SE-234 21 Lomma [tfn +46 (0)40-41 28 89]

Martin Sunnqvist, Stora Fiskaregatan 7, 1 tr, SE-222 24 Lund [tfn +46 (0)46-13 43 23]

Heraldiskt råd

Nils G Bartholdy, Dalgas Boulevard 63, 2. th., DK-2000 Frederiksberg [tfn +45 38 88 44 23]

Tom C Bergroth, Postbox 675, FIN-20101 Åbo [tfn +358 2 2314865]

Kolbjørn Ekkje, Fjon, N-5550 Sveio [tfn +47 53 74 13 30]

Bengt Olof Kälde, Norrtäljegatan 9 A, SE-753 27 Uppsala [tfn +46 (0)18-12 10 94]

Kaare Seeberg Sidselrud, Solbergliveien 87 B, N-0683 Oslo [tfn +47 22 26 85 99]

Davor Zovko, V. Åsgatan 25, SE-632 25 Eskilstuna [tfn +46 (0)16-51 13 04]

Utgivare

STIFTELSEN SKANDINAVISK VAPENRULLA

ISSN 0284-1517

Bloms i Lund Tryckeri AB, Lund 2003

FLENSMARCK
1718-1918

MonitorFörlaget

